

РЕШЕНИЕ

№ 6706

гр. София, 29.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **3833** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Е. А. А., гражданин на Руската федерация срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 14.3.2024 г. от консулското длъжностно лице към Консулската служба при Посолството на Република България в П., Черна гора.

Жалбоподателката Е. А. А. твърди, че е подала заявление за издаване на виза тип „D“, на 30.1.2024 г., със заявление вх. № 24000010 с оглед на това, че ще поиска разрешение за постоянно пребиваване въз основа на българския си произход. България е първо влизане и крайно предназначение. Посочила е адрес, предоставен от трето лице, както и контакти за него; представени са доказателства относно средствата за издръжка и сключена застраховка; относно професията е посочила, че е индивидуален предприемач, от което следва, че има постоянни доходи. Твърди, че са представени всички необходими документи за издаване на виза. Представени са доказателства и за българския произход – така представени документи от Изпълнителната агенция за българските в чужбина /ИАБЧ/.

Твърди, че оспореният акт не е мотивиран. Липсва цялостен и задълбочен анализ на фактическите основания; само формално е налице такъв. Не е ясно по какъв начин е достигнато до крайните изводи. Преценката на органа не е обоснована на представените доказателства. Същевременно събраните такива оборват тезата му. А

именно, изпълнени са изискванията на сайта на ИАБЧ за удостоверяване на български произход. Представени са по процесната преписка документи във връзка с искането за удостоверяване на такъв. Ответникът е следвало да се съобрази с представения официален удостоверителен документ относно българския произход. Видно от представеното удостоверение от банка, е установено, че жалбоподателката има достатъчно средства, за да се издържа. Отказът не съответства и на целта на закона.

В жалбата се излагат твърдения, че са засегнати гарантирани от чл. 8 от ЕКЗПЧОС права – правото на зачитане на личния и семеен живот, в случая – възможността да се иска връщане в страната по произход. Позовава се на чл. 8, §2 от ЕКЗПЧОС, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустимо, освен в изрично предвидени в закона случаи, каквито не са налице и при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата.

Ответникът – консулското длъжностно лице към Консулската служба при Посолството на Република България в П., Черна гора, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Оспорваният акт е законосъобразен. Съобразен е с представените доказателства. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 64-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Жалбоподателката е подала заявление за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, на 30.1.2024 г., със заявление вх. № 24000010.

По преписката се представени заявление за удостоверяване на български произход за жалбоподателката и нейния син – М. А. П. /такъв, видно от удостоверение за раждане/ до ИАБЧ, с оглед образуването на производство по издаване на виза по процесното заявление.

В отговор на заявленията до ИАБЧ, са издадени удостоверения за български произход съответно с № 01497030020231221 за жалбоподателката и № 01498030020231221 за сина й. Заявленията са изпратени на Посолството на РБългария в Черна гора. /така кореспонденцията от л. 17 и сл./ Видно от тази кореспонденция, както и приложените към нея удостоверения относно произход, се установява, че Е. А. А. е родена от майка И. В. А.. Последната е родена с фамилия В. и майка Н. А. В., по рождение с фамилия Д.. Последната е родена от брака на А. С. Д., за когото в удостоверение за раждане на л. 26 е посочено, че е българин и майка Ф. И. Д. – немкиня. Представена е и справка за сключен граждански брак между последните.

Представено е положително становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ – видно писмото от 13.5.2024 г. за издаване на виза.

Същевременно, видно от писмо от дирекция „Миграция“, МВР от 26.4.2024 г. и приложено към него копие на становище от ОДМВР Б., е дадено отрицателно такова доколкото жалбоподателката не е имала влизане последните 10 г.; не е известно как е сключен договорът за наем и как е получено удостоверението от ИАБЧ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 64 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок от активно легитимирано лице, срещу акт, който подлежи на оспорване пред настоящия административен съд.

Жалбата е подадена в срок. В нея се излагат твърдения за това, че жалбоподателката е с български произход, поради което са налице предпоставките на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ,

вр. чл. 8 ЕКЗПЧОС. Съдът, като взе предвид изложеното в жалбата, наведените в този смисъл твърдения, както и практиката на ВАС, че за допустимостта на жалбата по цитираните норми е достатъчно да се излагат съображения за нарушение на правата по чл. 8 ЕКЗПЧОС, без да е необходимо те да се доказват, намира, че жалбата е допустима.

Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи, изменена и допълнена със заповед № 95-00-209/29.3.2024 г., както и заповед № 22 от 14.1.2021 г. на посланика на Република България в Посолството на Република България в П., Черна гора, в рамките на предоставените му правомощия; спазена е предписаната от закона форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателката, на разбираем за нея език, е имала възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ, като са цитирани тези норми. Посочено е, че при анализа на представените документи не се доказва по убедителен и надлежен начин, че целта на посещението е действителна. Налице са основателни съмнения, че апликантът няма намерение да се установи трайно в Република България. Е. А. не е посещавала страната последните 10 г.. Не е известно как е сключила договор за наем и как е получено удостоверение от ИАБЧ.

При така установената фактическа обстановка, следва да се направи извод, че жалбоподателката не е доказала по достоверен начин целта и условията на своето пътуване и престой /т.17 на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ/, както и направените изявления са непълни, неубедителни /т. 24/.

Действително, видно от събраните доказателства, се установява, че ИАБЧ е удостоверила български произход на жалбоподателката /нейният прадядо е посочено, че е българин/, поради което следва да се приеме, че се установява наличието на правен интерес съобразно чл. 8 ЕКЗПЧОС за оспорване на процесния административен акт.

Същевременно, съдът споделя изводите на ответника, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и 24 ЗЧРБ. Изложените от органа мотиви, макар и лаконични, се подкрепят от доказателствата по делото. Въз основа на тези доказателства следва да се направи извод, че не може да се установи убедително целта и условията на исканото пребиваване. Действително, се установява наличие на български произход. Но тази връзка е с оглед нейния прадядо. Не се установява по какъв начин той, към периода, за който е поискано разрешение, е свързан с РБългария; не се установява какъв е актуалния му граждански статут към този момент. Не може да се направи извод по какъв начин ще бъде осъществена тази връзка именно с оглед постоянното пребиваване на жалбоподателката в страната, на посочения от нея адрес, за който е представила договор за наем – адрес в [населено място], който е и курортен град. До този извод следва да се достигне и предвид констатацията, че жалбоподателката не е посещавала страната последните 10 г., т.е. не може да се направи извод за това тя да е

свързана по какъвто и друг начин със страната освен така установения произход от нейния прадядо, както и по какъв начин ще се осъществи тази бъдеща връзка.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение, които следва да се определят в размер на 100 лв., при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. А., гражданин на Руската федерация, родена на 9.9.1990 г. в [населено място], О. област срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 14.3.2024 г. от консулското длъжностно лице към Консулската служба при Посолството на Република България в П., Черна гора.

ОСЪЖДА Е. А. А. да заплати на Министерството на външните работи сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства з внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70лв. При непредставяне на доказателства жалбата следва да бъде върната.